

Sygn. akt VII U 23/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Lucyna Łaciak

Protokolant: Zofia Krasodomska

po rozpoznaniu w dniu 28 czerwca 2016 r. w Warszawie

sprawy D. B. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania D. B. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 20 listopada 2013 r. znak: (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

D. B. (1) w dniu 11 grudnia 2013 r. złożyła odwołanie od decyzji organu rentowego z dnia 20 listopada 2013 r., znak: (...) odmawiającej jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W opinii ubezpieczonej decyzja organu rentowego oraz informacja dotycząca jej stanu zdrowia nie jest zgodna ze stanem faktycznym. Odwołująca podniosła, że jej dokumentacja medyczna nie została rzetelnie rozpatrzona przez organ rentowy, co doprowadziło w konsekwencji do wydania nieprawidłowej decyzji, nieuwzględniającej częściowej niezdolności do pracy w okresie od 1992 r. do 2012 r. (k. 2-4 a. s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 7 stycznia 2014 r., wniósł o jego oddalenie na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że ubezpieczona została skierowana na badanie przez Komisję Lekarską ZUS, która orzeczeniem z dnia 14 listopada 2013 r. uznała, że badana była całkowicie niezdolna do pracy do dnia 30 października 2013 r., przyjmując za datę powstania tej niezdolności dzień 5 listopada 2010 r. oraz uznając ww. za częściowo niezdolną do pracy w okresie od dnia 31 października 2013 r. do dnia 30 listopada 2015 r.

W ocenie organu rentowego ubezpieczona nie spełniła drugiego warunku wynikającego z art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ponieważ w dziesięcioleciu przed zgłoszeniem wniosku o rentę, tj. w okresie od dnia 16 maja 2002 r. do dnia 15 maja 2012 r. nie udowodniła 5-cio letniego okresu składkowego i nieskładkowego (k. 5-6 a. s.).

Sąd postanowieniem z dnia 15 stycznia 2014 r. dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty ortopedy celem ustalenia, czy odwołująca jest zdolna czy też całkowicie lub częściowo niezdolna do pracy zarobkowej, ze szczególnym wskazaniem daty powstania tej niezdolności; czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa to na jaki okres; jeżeli nastąpiła zmiana stanu zdrowia ubezpieczonej (poprawa lub pogorszenie) to na czym ona polegała (k. 9 a. s.).

Pismem procesowym z dnia 7 maja 2014 r. odwołująca wskazała, że nie zgadza się z decyzją wydaną przez biegłego ortopedę z dnia 15 marca 2014 r. Ubezpieczona wskazała, że nie jest prawdą, iż z okresu spornego nie ma dokumentacji medycznej w aktach sprawy. Zdaniem D. B. (1) dokładne i sumienne zapoznanie się z posiadaną przez lekarzy orzeczników dokumentacją pozwoli orzec częściową niezdolność do pracy powstałą po 1992 r. Ponadto wskazała, że żaden lekarz do 2010 r. nie chciał się podjąć operacji (k. 51-52 a. s.).

Sąd postanowieniem z dnia 28 sierpnia 2014 r. dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty neurochirurga celem ustalenia, czy odwołująca jest zdolna czy też całkowicie lub częściowo niezdolna do pracy zarobkowej, ze szczególnym wskazaniem daty powstania tej niezdolności; czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa to na jaki okres; jeżeli nastąpiła zmiana stanu zdrowia ubezpieczonej (poprawa lub pogorszenie) to na czym ona polegała (k. 77 a. s.).

Pismem procesowym z dnia 5 marca 2015 r. odwołująca ponownie wskazała, że nie zgadza się z decyzją wydaną przez biegłego neurochirurga z dnia 2 stycznia 2015 r.

W uzasadnieniu stanowiska ubezpieczona stwierdziła, że celem jej odwołania jest dokładne przeanalizowanie wszystkich dokumentów znajdujących się w posiadaniu organu rentowego i na ich podstawie orzeczenie o częściowej niezdolności do pracy w okresie od 1992 r. do 2010 r. (k. 119-120 a. s.).

Zarządzeniem z dnia 9 marca 2016 r. Sąd zobowiązał biegłych sądowych do wydania opinii uzupełniającej celem ustosunkowania się do pisma odwołującej z dnia 5 marca 2015 r. (k. 119 a. s.).

Odwołująca w piśmie procesowym z dnia 15 lipca 2015 r., z dnia 26 sierpnia 2015 r. oraz z dnia 19 października 2015 r. wskazała o ponowne dostarczenie biegłemu ortopedzie całej dokumentacji medycznej od 1992 r., w którym powstał jej pierwotny uraz (k. 149, 162 i 180 a. s.).

W piśmie procesowym z dnia 31 lipca 2015 r. organ rentowy wniósł o wydanie opinii uzupełniającej przez biegłych sądowych orzekających w sprawie (k. 155-156 a. s.).

Sąd postanowieniem z dnia 14 października 2015 r. dopuścił dowód z opinii łącznej biegłych sądowych lekarzy specjalistów medycyny pracy, ortopedy z wyjątkiem biegłego G. K. i neurologa celem ustalenia, czy odwołująca jest zdolna czy też całkowicie lub częściowo niezdolna do pracy zarobkowej, ze szczególnym wskazaniem daty powstania tej niezdolności; czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa to na jaki okres; jeżeli nastąpiła zmiana stanu zdrowia ubezpieczonej (poprawa lub pogorszenie) to na czym ona polegała (k. 172 a. s.).

Pismem procesowym z dnia 23 marca 2016 r. odwołująca ustosunkowała się do opinii biegłych sądowych z dnia 9 stycznia 2016 r. Odwołująca nie zgodziła się z opinią, co do zakresu niezdolności do pracy. Ubezpieczona podniosła, że jej niepełnosprawność powstała przed ukończeniem 21-szego roku życia, a więc wymagalny okres składkowy zgodnie z art. 58 ust. 1 pkt 2 wynosi jedynie 2 lata (k. 244-245 a. s.).

Organ rentowy w piśmie procesowym z dnia 1 kwietnia 2016 r. podniósł, że odwołująca nie spełniła przesłanek do uzyskania prawa do świadczenia z tytułu niezdolności do pracy zawartej w art. 57 w zw. z art. 58 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ponieważ jej staż liczony w dziesięcioleciu na dzień złożenia wniosku tj. 16 maja 2012 r. wynosi łącznie 3 lata i 28 dni, a staż pracy liczony na dzień powstania całkowitej niezdolności do pracy, tj. 5 listopada 2010 r. wynosi łącznie 4 lata,

5 miesięcy i 29 dni (k. 247 a. s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona D. B. (2) złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w dniu 16 maja 2012 r. wniosek o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 1 a. r. tom II).

W toku jego rozpoznawania Lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 22 czerwca 2012 r. uznał, że odwołująca jest całkowicie niezdolna do pracy od dnia 5 listopada 2010 r., a w okresie wcześniejszym nie istniała częściowa niezdolność do pracy. Odwołująca w dniu 2 lipca 2012 r. złożyła sprzeciw od orzeczenia Lekarza orzecznika ZUS w skutek czego sprawa została skierowana do Komisji Lekarskiej ZUS, która po ponownym zbadaniu ubezpieczonej, wydała w dniu 20 lipca 2012 r. orzeczenie ustalające, iż w związku z ustaloną całkowitą niezdolnością do pracy powstałą od dnia 5 listopada 2010 r., wcześniej nie istniała częściowa niezdolność do pracy (k. 54 i 62 a. r. tom II, dok. lek. tom I).

W oparciu o orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS, organ rentowy wydał decyzję, w dniu 8 sierpnia 2012 r. znak: (...), którą odmówił ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ponieważ Komisja Lekarska w orzeczeniu z dnia 5 czerwca 2014 r. ustaliła, że nie istniała częściowa niezdolność do pracy przed dniem 5 listopada 2010 r., a co za tym idzie odwołująca nie spełniła przesłanki do uzyskania przedmiotowego świadczenia, gdyż nie udowodniła 5-cio letniego stażu pracy w dziesięcioleciu przed dniem złożenia wniosku (k. 94 a. r. tom II).

Na skutek odwołania ubezpieczonej od powyższej decyzji, sprawa toczona była w tutejszym Sądzie. Postanowieniem z dnia 18 czerwca 2013 r. Sąd uchylił zaskarżoną decyzję, przekazał sprawę do ponownego rozpoznania organowi rentowemu i umorzył postępowanie w sprawie (k. 143 a. r. tom III).

Na skutek ponownego rozpoznania wniosku odwołującej, Lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 5 września 2013 r. uznał, że odwołująca jest całkowicie niezdolna do pracy do dnia 31 grudnia 2013 r. Orzeczona niezdolność do pracy istnieje od dnia 5 listopada 2010 r. oraz brak jest naruszenia sprawności organizmu w stopniu powodującym długotrwałą niezdolność do pracy przed dniem 5 listopada 2010 r. Ubezpieczona w dniu 17 września 2013 r. złożyła sprzeciw od orzeczenia Lekarza orzecznika ZUS w skutek czego sprawa została skierowana do Komisji Lekarskiej ZUS, która po ponownym zbadaniu ubezpieczonej, wydała w dniu 14 listopada 2013 r. orzeczenie ustalające, iż jest częściowo niezdolna do pracy od dnia 31 października 2013 r. do dnia 30 listopada 2015 r, oraz, że jest całkowicie niezdolna do pracy od dnia 5 listopada 2010 r. do dnia 30 października 2013 r. (k. 156 i 164 a. r. tom III, dok. lek. tom I).

W oparciu o orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS, organ rentowy wydał w dniu 20 listopada 2013 r. zaskarżoną decyzję, znak: (...), którą odmówił ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ponieważ Komisja Lekarska w orzeczeniu z dnia 14 listopada 2013 r. ustaliła, że badana była całkowicie niezdolna do pracy od dnia 5 listopada 2010 r. do dnia 30 października 2013 r. oraz, że jest częściowo niezdolna do pracy od dnia 31 października 2013 r. do dnia 30 listopada 2015 r. Zatem zdaniem organu rentowego odwołująca w dziesięcioleciu przed dniem złożenia wniosku udowodniła 3 lata i 28 dni okresów składkowych i nieskładkowych, zamiast wymaganych 5 lat (k. 170 a. r. tom III).

Sąd Okręgowy po przeprowadzeniu postępowania dowodowego na podstawie opinii biegłych sądowych ustalił, że u odwołującej rozpoznano:

- w obszarze ortopedycznym stan po operacji wadliwego zrostu kości udowej prawej, powikłanie stawem rzekomym i chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa lędźwiowego. Odwołująca jest całkowicie niezdolna do pracy od dnia 5 listopada 2010 r. do kwietnia

2014 r. Odwołująca od lutego 2008 r. była częściowa niezdolna do pracy zgodnie z zaświadczeniem o stanie zdrowia z dnia 25 stycznia 2008 r. i z dnia 25 lutego 2008 r. oraz w oparciu o decyzję Lekarze orzecznika ZUS z dnia 2 kwietnia 2008 r. potwierdzającą informacje z ww. zaświadczeń. W okresie wcześniejszym brak jest dowodów w postaci badań przedmiotowych na obecność istotnych dysfunkcji narządu ruchu uzasadniających opiniowanie niezdolności do pracy (opinia biegłego sądowego główna i uzupełniająca ortopedy k. 42-43, 134-135 i 164 a. s.).

- w obszarze neurologicznym przewlekły zespół bólowy odcinka lędźwiowo-krzyżowego, cechy niewielkiego odwodnienia i uwypuklenia dysku na poziomie L.4-L.5 bez ucisku na struktury nerwowe. Stwierdzono niewielkie ograniczenie ruchomości kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego bez czynnego zespołu korzeniowego. Odwołująca przed dniem 5 listopada

2010 r. ze względu na schorzenia neurologiczne była zdolna do pracy. Badana była leczona ambulatoryjnie, nie wymagała leczenia szpitalnego z powodu schorzeń neurologicznych (opinia biegłego sądowego główna i uzupełniająca neurochirurga k. 112-113 i 124 a. s.);

W oparciu o opinię łączną biegłych sądowych z zakresu neurologii, ortopedii i medycyny pracy Sąd ustalił, że opiniowana jest całkowicie niezdolna do pracy od dnia 5 listopada 2010 r. do stycznia 2017 r. W listopadzie 2010 r. nastąpiło pogorzenie stanu zdrowia opiniowanej. W wyniku pogorszenia funkcji narządu ruchu badana wymagała zabiegu osteotomii kości udowej prawej. Z powodu braku zrostu po osteotomii, wnioskodawczyni była reoperowana w grudniu 2011 r. Pomimo intensywnego leczenia ortopedycznego, neurologicznego i rehabilitacyjnego u odwołującej utrzymują się dolegliwości bólowe kręgosłupa L/S, biodra prawego, kończyny dolnej prawej, występuje niedowład stopy prawej. Dysfunkcja narządu ruchu powodująca obecnie całkowitą niezdolność do pracy jest następstwem urazu z 1992 r. Jednak po 1992 r. ubezpieczona pracowała, a zatem brak jest podstaw do uznania jej za niezdolną do pracy w okresie przed dniem 5 listopada 2010 r. (k. 220-222 a. s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach sprawy oraz na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach rentowych ubezpieczonej. Autentyczność zgromadzonych dokumentów nie była kwestionowana przez żadną ze stron, dlatego Sąd uznał je za pełnowartościowy materiał dowodowy. W ocenie Sądu Okręgowego opinie biegłych sądowych lekarzy specjalistów są wiarygodnym dowodem w sprawie, gdyż wydane zostały w oparciu o obiektywne wyniki badań odwołującej. Lekarze są specjalistami w swoich dziedzinach posiadającymi bogatą wiedzę medyczną oraz wieloletnie doświadczenie zawodowe. Zdaniem Sądu Okręgowego opinie powołanych w sprawie biegłych nie pozostawiają żadnych wątpliwości co do dokładnego określenia stanu zdrowia wnioskodawczyni. Sąd ustalił, że w niniejszej sprawie mająca najwyższy walor dowodowy okazała się być opinia łączna biegłych sądowych z zakresu neurologii, ortopedii i medycyny pracy. Wszyscy trzej biegli w opozycji do biegłego ortopedy G. K. stwierdzili, że przed dniem 5 listopada 2010 r. nie występowała u odwołującej całkowita ani częściowa niezdolność do pracy potwierdzając zarazem opinię pierwotną sporządzoną również przez biegłego neurologa. Odwołująca nie wносиła o wydanie opinii uzupełniającej albo dopuszczenia dowodu z opinii innych biegłych sądowych, a zatem treść opinii łącznej tak, jak i wnioski z niej wynikające Sąd uznał za własne jako dające podstawę do wydania rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie D. B. (1) od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Odział w W. z dnia 20 listopada 2013 r., znak: (...) jest niezasadne i podlega oddaleniu.

W myśl art. 57 ust. 1. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r., 748 j. t.) zwana dalej „ustawą”, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;

2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;

3. niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Zgodnie z art. 58 ust 1 pkt 5 ustawy, warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt 2 ustawy, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej

5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat.

W niniejszej sprawie, na gruncie spornej decyzji organ rentowy podnosił, że ubezpieczona nie spełniła naczelnej przesłanki wynikającej z art. 58 ust. 1 pkt 5 ustawy,

a mianowicie nie udowodniła okresu składkowego i nieskładkowego wynoszącego łącznie co najmniej 5 lat. W świetle zgromadzonego materiału dowodowego, Sąd zważył, że decyzja organu rentowego jest zasadna i odpowiada prawu. Na gruncie zaskarżonej decyzji Sąd nie znalazł podstaw do przyznania świadczenia odwoływanej w wyżej wymienionym okresie.

W celu wyjaśnienia wskazanych okoliczności, Sąd dopuścił w sprawie dowód z opinii łącznej biegłych sądowych celem rozstrzygnięcia rozbieżności wynikających z opinii biegłego sądowego ortopedy i neurochirurga. Sąd podzielił wywody opinii biegłych lekarzy sądowych opierając się w głównej mierze na wnioskach zawartych w opinii łącznej biegłych z zakresu ortopedii, neurologii i medycyny pracy. Sąd doszedł do przekonania, że opinie wydane zostały przez biegłych sądowych lekarzy o specjalnościach odpowiednich do ujawnionych wcześniej jednostek chorobowych występujących u odwoływanej, po dokonaniu analizy dokumentacji medycznej zebranej w niniejszej sprawie. Zarówno rozpoznanie, jak i wnioski znajdujące się w opiniach są spójne i logiczne.

Sąd zważył, że ubezpieczona udowodniła jedynie staż pracy wynoszący 3 lata i 28 dni. Zatem odwoływająca nie spełniła naczelnej przesłanki uprawniającej ją do pobierania renty

z tytułu niezdolności do pracy. Sąd doszedł do wniosku, że odwoływająca powinna legitymować się co najmniej 5-letnim okresem składkowym i nieskładkowym liczonym w dziesięcioleciu na dzień złożenia wniosku w dniu 16 maja 2012 r., ponieważ jej niezdolność do pracy powstała powyżej 30 roku życia. Również należy podkreślić iż staż odwoływającej liczony na dzień powstania całkowitej niezdolności do pracy tj. na 05.11.2010r. wynosił łącznie 4 lata 5 miesięcy i 29 dni.

W związku z tym należy stwierdzić iż brak jest podstaw do przyznania odwoływającej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Z tych przyczyn Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.